



اعلامیه مطبوعاتی

۸ مارچ ۲۰۲۳

به مناسبت هشتم مارچ، رواداری به تلاش‌ها و مبارزات خستگی ناپذیر زنان آزادی‌خواه افغانستان ارج می‌گذارد. زنان افغانستان عمدتاً به تنهایی و به رغم تهدیدها و چالش‌های فراوان، شجاعانه و مصمم برای آینده‌ی بهتر کشور خود مبارزه می‌کنند. در روز جهانی همبستگی زنان، رواداری بر ضرورت همبستگی مردمی و جهانی با زنان افغانستان، برای دستیابی به خواست‌ها و مطالبات انسانی آن‌ها، تأکید می‌کند.

زنان افغانستان در ۱۸ ماه گذشته، در نتیجه‌ی تبعیض سیستماتیک و هدفمند طالبان، از ابتدایی‌ترین حقوق و آزادی‌های انسانی خود محروم شدند. اکنون که نزدیک به دو سال از حاکمیت طالبان می‌گذرد، ما شاهد فروپاشی و از بین رفتن تمامی دست‌آوردهای حقوق بشری افغانستان از جمله لغو قوانین نافذ قبیله‌ای و به تبع آن از بین رفتن سازوکارهای قانونی حمایت از حقوق شهروندی زنان هستیم، امری که موجب افزایش خشونت و نقض آزادی‌های مدنی و سیاسی زنان در ابعاد مختلف شده است.

از سوی دیگر، در ۱۸ ماه گذشته مقررات و فرامین متعددی توسط طالبان به منظور اعمال محدودیت بر حقوق اساسی زنان و منع مشارکت آن‌ها در امور عمومی اعلام شد که در نتیجه‌ی آن صدها هزار زن و دختر از حق آموزش و حق کار خود محروم شدند. هم‌زمان، زمینه‌های دسترسی زنان حتی به مراکز صحتی نیز محدود شده است؛ زیرا طالبان بر گشت و گذار آزادانه زنان محدودیت‌های سخت‌گیرانه‌ای وضع کرده‌اند.

فعالان زن در افغانستان در پاسخ به این محدودیت‌ها تنها، ولی شجاعانه به پا ایستاده و مبارزه کرده‌اند. در مبارزه شجاعانه زنان افغانستان برای حقوق و برابری جنسیتی، رهبران کشورهای اسلامی و رهبران سیاسی در منطقه و در سراسر جهان ناظران منفعل بوده و یا به اعلامیه‌ها و سخنرانی‌ها اکتفا کرده‌اند. با این وجود، فعالان زن و مرد در افغانستان به مبارزه پیگیر خود ادامه داده‌اند. زنان با راه‌اندازی اعتراض‌های خیابانی، دیوارنگاری، تولید آثار هنری، برگزاری صنف‌های آموزشی آنلاین و مخفی، ایجاد کتابخانه‌ها، دادخواهی در سطوح ملی و بین‌المللی و پیگیری دیگر فعالیت‌های اعتراضی و روشنگرانه در پی بازیابی حقوق اساسی خود بوده‌اند. عده‌ای از فعالان مرد نیز با نا فرمانی مدنی و دادخواهی برای حق آموزش زنان به این مبارزه پیوسته‌اند. پاسخ طالبان اما به این تلاش‌های مدنی و مسالمت‌آمیز تهدید، سرکوب، بازداشت و شکنجه فعالان و معترضان بوده است. هم‌اکنون نیز شماری از این فعالان و معترضان در توقیف به سر می‌برند و از سرنوشت آن‌ها معلومات دقیقی در دست نیست.



در چنین وضعیتی و در آستانه‌ی شروع سمستر بهاری دانشگاه‌ها و مکاتب، زنان و دختران افغانستان برای بدست آوردن حقوق خود، نیاز به همبستگی معنادار و موثر در سطح ملی و بین‌المللی دارند. در سطح ملی، متنفذین، علماء، تجار و نمایندگان سکتور خصوصی باید به صورت جمعی و هدفمند برای بازگشایی مکاتب و دانشگاه‌ها به روی زنان و دختران، فشارهای لازم را اعمال کنند. این گروه‌ها و اقشار باید از نفوذ و قدرت اجتماعی و اقتصادی خود برای تغییر وضعیت غیر عادلانه کنونی استفاده کنند. همبستگی ملی برای آموزش زنان و دختران نیرومندترین و کارآمدترین ابزار تغییر در شرایط کنونی است. ممنوعیت آموزش و کار برای زنان و دختران، عواقب زیانبار و طولانی مدت برای همه مردم افغانستان و روند توسعه و پیشرفت این کشور خواهد داشت.

همبستگی میان فعالان، افراد و نهادهای تاثیر گذار مدنی در بیرون از کشور با جنبش‌ها و فعالان در داخل افغانستان از دیگر نیازهای مهم وضعیت کنونی می‌باشد. هم‌صدایی و کار مشترک نهادهای مدنی افغانستان حول هدف مشترک آموزش، کار و حقوق برابر برای زنان، می‌تواند توجه مثبت جهانی را به وضعیت افغانستان جلب کند و برای مردم این کشور امید آفرین باشد.

علاوه براین، برای تغییر وضعیت زنان در افغانستان به همبستگی معنادار از سوی نهادهای بین‌المللی و رهبران سیاسی در سراسر جهان نیز نیاز است. جامعه جهانی باید به صورت مستمر برای بهبود وضعیت زنان و دختران در افغانستان فشار وارد کند. نهادهای ذیربط بین‌المللی باید با اذعان به تنوع افغانستان، در مورد همه‌ی تضامیم و پالیسی‌های مرتبط به این کشور، با زنان افغانستان در داخل و بیرون گفتگو و مشوره نمایند. کشورهای اسلامی و کشورهای منطقه با توجه به نفوذشان بر طالبان باید از همه امکانات و ابزارهای فشار به منظور تغییر انسانی وضعیت زنان و دختران در افغانستان استفاده کنند.

مقامات حاکم باید به مسئولیت‌ها و مکلفیت‌های قانونی خود برای احترام به اصول و موازین پذیرفته شده‌ی حقوق بشر و برای کاهش فقر و رنج جمعی مردم افغانستان، عمل نموده و هر چه زودتر محدودیت‌های وضع شده بر حقوق و آزادی‌های اساسی زنان را بردارند.

به آرزوی تحقق شعار زنان مبارز افغانستان «نان، کار، آزادی»